

Nimbus het wolkje

www.youtube.com/@NimbushetWolkje

www.nimbushetwolkje.nl

Voorwoord

Er zijn boeken die iets willen uitleggen, die je meenemen langs gedachten, modellen, stappen en verklaringen boeken die spreken in doelen en inzichten, die je iets willen leren of overtuigen van een richting. Maar dit boek hoort daar niet bij. Dit boek is eerder een ademhaling, een zachte ruimte tussen twee gedachten in, een uitnodiging om even niet te hoeven begrijpen, maar gewoon te mogen voelen traag, stil, en zonder haast.

De verhalen die je hier vindt, hebben geen luid begin, geen dwingend einde, en willen niets anders dan er even zijn. Ze dringen zich niet op, ze wachten. Op jou. Op het moment dat jij toe bent aan zachtheid, aan vertraging, aan even niet meer moeten. En misschien, als je diep genoeg ademhaalt en iets in jezelf tot rust laat komen, merk je dat er iets met je meedrijft iets lichts, iets dat geen richting lijkt te hebben en toch betekenisvol is.

Nimbus is dat iets. Geen held, geen gids, geen stem met antwoorden maar een wolkje. Een wolkje dat boven de wereld zweeft zonder te sturen, zonder te willen veranderen, maar met een stille aanwezigheid die iets opent in wie durft stil te vallen. Hij is ontstaan boven een klein dorp aan de rand van een bos, op een ochtend die rook naar gras en aarde, terwijl de merels hun lied al zongen vóór de zon de ramen bereikte. Maar hij is nergens aangebonden. Niet aan plaats, niet aan tijd. Hij

leeft in het grensgebied tussen denken en voelen, tussen wakker zijn en slapen, tussen weten en vergeten.

De verhalen in dit boek gaan niet over presteren of verbeteren. Ze gaan over zijn. Over durven vertragen in een wereld die versneld is. Over luisteren naar dat wat je bijna niet meer hoort, omdat het overstemd wordt door alles wat 'moet'. Misschien herken je jezelf erin. Of misschien juist niet, en dat is ook goed. Want dit boek wil niet iets van je. Het wil je alleen even vergezellen.

Het wil bestaan als een kamer zonder klok, als een adem tussen twee zinnen, als een bankje aan de rand van de dag waarop je even mag zitten zonder verklaring, zonder plan. En als je op dat bankje zit, met dit boek in je handen, en je kijkt op, dan zou het kunnen dat je hem ziet een wolkje dat niets zegt, niets vraagt, maar er gewoon is. Zoals jij er bent.

Precies goed. Precies genoeg.

Welkom in het boek van Nimbus het Wolkje.
Een boek dat niet uitlegt, maar samenvalt met het moment dat je toelaat om even niets te hoeven.

Hoofdstukken van Nimbus het Wolkje

1. De wind die altijd verder wilde
2. De wolk die nergens hoefde te zijn
3. De vos die alles wilde controleren
4. De egel die alles alleen deed
5. De kraai die zichzelf steeds vergeleek
6. De mol die alles vooruit wilde weten.
7. De zeehond en de golven die komen en gaan
8. De bever die bleef wachten
9. De beer en de zalm
10. De vlinder die niet terug kon
11. De wolf en de roedel.
12. De adelaar boven de bergen
13. De rivier die niet terugstroomde
14. De sterren die altijd bleven schijnen
15. Thuiskomen

Hoofdstuk 1 – De wind die altijd verder wilde

Deel 1 – De wind die altijd verder wilde

Nimbus wist niet wanneer zijn bestaan precies was begonnen. Hij herinnerde zich geen eerste ochtend, geen eerste zonnestraal en geen moment waarop hij voor het eerst had beseft dat hij bestond. Wanneer hij probeerde terug te denken aan het begin van zijn leven, vond hij geen herinnering aan een geboorte of een eerste dag, maar slechts een gevoel van beweging, alsof hij zijn ogen had geopend terwijl de wereld al onderweg was en hij zonder vragen was opgenomen in een reis die al veel langer duurde dan hijzelf. Misschien was dat ook wel de reden waarom hij zich altijd zo vanzelfsprekend had laten meevoeren door de wind, alsof stil blijven hangen nooit een mogelijkheid was geweest en alsof iedere luchtstroom die hem riep automatisch gevolgd moest worden.

Onder hem lag de aarde, uitgestrekt en voortdurend veranderend, een wereld die iedere dag opnieuw andere kleuren leek aan te nemen en waarin geen enkel landschap lang hetzelfde bleef. Velden gingen over in bossen, bossen maakten plaats voor dorpen en dorpen verdwenen weer achter rivieren die als glinsterende linten door het land kronkelden. Nimbus keek er graag naar, sterker nog, hij hield ervan om nieuwe plekken te ontdekken, want iedere horizon leek een belofte te bevatten, een stille uitnodiging om verder te kijken dan waar hij zich op dat moment bevond. Zodra hij boven

een weiland hing, viel zijn oog op het bos verderop, en wanneer hij het bos bereikte, zag hij aan de rand daarvan een rivier, achter die rivier een dorp en achter dat dorp alweer iets nieuws. Zo leefde hij al zolang hij zich kon herinneren, altijd gericht op wat nog kwam en zelden op wat er al was.

In zijn eigen beleving was daar niets vreemds aan. De wereld was immers groot, en waarom zou je blijven kijken naar één plek wanneer er duizenden andere plekken op ontdekking wachtten? Waarom zou je stilstaan wanneer de lucht zelf voortdurend in beweging was? Nimbus dacht er nooit echt over na. Hij volgde simpelweg het ritme dat hij kende: de wind trok en hij ging mee, de horizon lonkte en hij keek ernaartoe, en dat alles voelde voor hem net zo natuurlijk als ademen voor mensen.

Op een ochtend hing er een dunne laag mist boven de velden. De zon was nog maar net opgekomen en stuurde lange stroken goud licht over het landschap. Dauw lag op het gras als een verzameling kleine sterren die de nacht vergeten was op te ruimen, en vanuit de hoogte zag Nimbus hoe een haas voorzichtig tussen de grassprietten door bewoog en hoe een reiger roerloos langs een sloot stond te wachten. Het was een ochtend waarin de wereld nog zacht leek, alsof alles zich langzaam voorbereidde op de dag die komen ging, en even voelde Nimbus een korte verwondering, niet groot en niet meeslepend, maar wel echt genoeg om hem een

ogenblik te laten vertragen. Toch bleef dat ogenblik niet lang bestaan. In de verte lag een uitgestrekt bos, donkergroen en geheimzinnig, vol plekken die hij nog niet kende, en onmiddellijk verschoof zijn aandacht. Wat zou zich daar afspelen? Welke dieren leefden tussen die bomen? Welke verhalen verborgen zich onder het bladerdak? Zonder dat hij het bewust besloot, liet hij de ochtend achter zich en richtte hij zich volledig op wat verderop lag. Toen hij het bos uiteindelijk bereikte, gebeurde precies wat altijd gebeurde: nog voordat hij goed had gekeken naar de open plekken tussen de bomen, naar de kronkelende paadjes of naar het spel van licht en schaduw onder het bladerdak, viel zijn oog op een rivier die verderop door het landschap liep, en opnieuw liet Nimbus zich meenemen.

Zo ging het vrijwel iedere dag. Niet omdat hij ongelukkig was, maar omdat hij steeds dacht dat het volgende uitzicht misschien nog mooier zou zijn dan het huidige. De dagen gingen voorbij, bossen maakten plaats voor heidevelden, heidevelden voor landbouwgrond, soms bereikte hij de kust en keek hij uit over de zee waar de golven eindeloos richting het strand rolden, en andere keren zweefde hij boven kleine dorpen waar mensen hun tuinen verzorgden, boodschappen deden of op een bankje voor hun huis zaten. Hij zag ontzettend veel, misschien wel meer dan de meeste wolken om hem heen, en toch begon er langzaam iets te veranderen.

Deel 2 – Meer zien, minder beleven

Het viel Nimbus voor het eerst echt op tijdens een avond waarop de lucht helder was en de zon langzaam achter de horizon zakte. Hij probeerde zich een plek te herinneren waar hij enkele dagen eerder was geweest. Hij wist nog dat er water was geweest, misschien een rivier of misschien een meer, en ergens stond ook een molen, dacht hij, maar hoe langer hij probeerde terug te denken, hoe vager de beelden werden. Tot zijn verbazing kon hij zich nauwelijks herinneren hoe de plek eruit had gezien. Hij wist dat hij er geweest was, maar de details waren verdwenen alsof ze waren opgelost in de wind.

Dat gebeurde steeds vaker, niet alleen met plekken maar ook met ontmoetingen. Een vogel die hij had gezien, een wandelaar op een pad, een veld vol bloemen, een boerderij met rode dakpannen, een brug over een smalle beek; hij wist dat ze hadden bestaan, maar hun betekenis leek telkens sneller te vervagen. Nimbus begreep niet waarom. Hij zag toch zoveel? Waarom voelde het dan alsof hij zo weinig werkelijk meenam? Die vraag bleef de dagen daarna ergens op de achtergrond aanwezig, niet luid genoeg om hem te stoppen en niet sterk genoeg om hem direct te veranderen, maar wel aanwezig, als een zacht stemmetje dat hij niet langer volledig kon negeren. Op een middag, terwijl een rustige zomerwind hem over een uitgestrekt veld voerde, zag hij beneden een smal

zandpad tussen het gras door lopen. Het pad kronkelde richting een bosrand die in de verte zichtbaar was, en normaal gesproken zou Nimbus nauwelijks aandacht hebben besteed aan zoiets kleins. Maar iets trok zijn blik naar beneden: een zilverachtig spoor dat in het zonlicht glansde. Nieuwsgierig liet hij zich iets zakken en zag aan het einde van dat spoor een slak kruipen, zo langzaam dat het leek alsof de wereld om haar heen sneller bewoog dan zichzelf.

Nimbus bleef kijken, eerst enkele seconden en daarna langer. De slak leek zich nergens druk over te maken. Ze keek niet naar de horizon, niet naar wat er morgen zou gebeuren en niet naar waar het pad uiteindelijk zou uitkomen. Ze kroop eenvoudigweg verder, centimeter voor centimeter, alsof dat voldoende was. Nimbus voelde een vreemde nieuwsgierigheid opkomen, niet naar een nieuwe plek en niet naar een nieuwe horizon, maar naar dat gevoel van rust dat hij bij de slak meende te zien. Hoe kon iemand zo langzaam leven? Hoe kon iemand tevreden lijken zonder voortdurend vooruit te kijken?

De wind trok zacht aan zijn wolkenranden, alsof ze hem eraan wilde herinneren dat er verderop nog meer te ontdekken viel, maar voor het eerst voelde Nimbus weerstand. Niet veel, slechts een klein beetje, maar genoeg om nog even te blijven kijken. Onder hem kroop de slak verder, rustig en gelijkmatig, en terwijl de middag langzaam overging in de vroege avond, begon

Nimbus zich af te vragen of er misschien een verschil bestond tussen bewegen en werkelijk vooruitgaan, tussen steeds verder reizen en werkelijk ergens aanwezig zijn. Het was geen grote ontdekking en nog geen levensles, slechts een gedachte, maar soms begint verandering niet met een antwoord. Soms begint verandering met een vraag die je niet meer loslaat.

Deel 3 – De rust die hij onderweg tegenkwam

De ontmoeting met de slak bleef langer bij Nimbus dan hij had verwacht. Niet omdat er iets bijzonders was gebeurd, want wanneer hij eerlijk was tegen zichzelf had de slak nauwelijks iets gedaan. Ze had geen indrukwekkend verhaal verteld, geen wijze lessen uitgesproken en zelfs nauwelijks bewogen. Toch merkte Nimbus in de uren daarna dat zijn gedachten steeds terugkeerden naar het zilveren spoor dat langzaam door het zand liep, naar het ritme waarin de slak zich voortbewoog en vooral naar de rust die van haar uitging, alsof zij iets begreep wat hij zelf nog niet kon bevatten. De wind voerde hem verder over het landschap, maar voor het eerst voelde verdergaan anders dan voorheen. Vroeger had iedere nieuwe horizon hem onmiddellijk opgeslokt; zodra iets nieuws verscheen, verloor alles daarachter zijn betekenis. Nu gebeurde dat niet helemaal meer. De vraag die tijdens zijn ontmoeting met de slak was ontstaan bleef aanwezig, als een klein steentje op de bodem van een heldere beek dat nauwelijks zichtbaar was maar wel voortdurend deel uitmaakte van het geheel.

Onder hem veranderde het landschap langzaam. De open velden maakten plaats voor kleine bossen en heidevelden, smalle zandpaden kronkelden tussen bomen door en verdwenen achter heuveltjes die vanuit de lucht nauwelijks zichtbaar waren. Hier en daar zag Nimbus wandelaars die hun eigen tempo volgden.

Sommigen liepen stevig door, alsof ze een bestemming wilden bereiken, terwijl anderen nauwelijks haast leken te hebben en regelmatig stilstonden om ergens naar te kijken. Vroeger zou Nimbus nauwelijks aandacht aan hen hebben besteed, want mensen waren voor hem vaak niet meer geweest dan kleine figuren die door het landschap bewogen, maar nu bleef zijn blik iets langer hangen.

Hij zag een ouder echtpaar dat naast elkaar liep zonder veel te praten. Af en toe wees één van hen naar een vogel of een bloem langs het pad, daarna liepen ze weer verder. Er zat geen haast in hun bewegingen, geen drang om sneller te gaan dan nodig was. Een stukje verderop zag hij een jonge man op een fiets. Zijn benen bewogen snel, zijn hoofd hing iets naar voren en zelfs vanuit de lucht kon Nimbus zien dat zijn aandacht ergens anders was dan op het pad waarop hij reed. De bomen, de vogels, de lucht en het zonlicht leken langs hem heen te glijden zonder werkelijk binnen te komen, en toen de fietser onder een rij eiken doorreed en uit zicht verdween, voelde Nimbus opnieuw die vreemde herkenning die hij eerder al had ervaren.

Hij kende dat gevoel. Niet de fiets en niet de weg, maar wel het voortdurend onderweg zijn terwijl je gedachten zich altijd ergens verderop bevinden. De middag verstreek langzaam en boven een open plek in het bos zag Nimbus een groep zwaluwen vliegen. Ze schoten door de lucht met een snelheid die hem verbaasde,

doken omlaag alsof ze zich naar de grond stortten en scheren daarna vlak boven het gras weer omhoog. Hun bewegingen leken op het eerste gezicht chaotisch, maar hoe langer hij keek, hoe meer hij begon te zien dat er een ritme in zat. De zwaluwen waren voortdurend in beweging, maar anders dan hijzelf; ze waren niet bezig met de horizon of met wat verderop lag, maar leken volledig aanwezig in iedere bocht die ze maakten en in iedere stroom warme lucht die hen omhoog tilde.

Tegen de avond bereikte Nimbus een gebied waar de bossen plaatsmaakten voor landbouwgrond. Rechte lijnen verdeelden de akkers, smalle wegen verbonden kleine dorpen met elkaar en de zon begon langzaam te zakken. In één van die dorpen zag hij een vrouw in haar tuin zitten met een boek op haar schoot. Af en toe sloeg ze een bladzijde om, daarna keek ze een tijdje voor zich uit, naar de lucht, naar de bloemen in haar tuin of naar een merel die ergens op een schutting neerstreek. Alsof lezen slechts een deel was van wat ze deed. Alsof aanwezig zijn belangrijker was dan bezig zijn. Nimbus bleef boven het dorp hangen, niet omdat hij dat bewust besloot, maar omdat er op dat moment niets aan de horizon verscheen dat zijn aandacht opeiste. Daardoor zag hij iets wat hij anders waarschijnlijk zou hebben gemist.

Deel 4 – De dag van duizend prikkels

De dagen die volgden brachten Nimbus verder door het land, maar de manier waarop hij naar de wereld keek begon langzaam te veranderen. De verandering was klein en nauwelijks zichtbaar, zoals een seizoen dat ongemerkt overgaat in een volgend seizoen zonder dat iemand precies kan aanwijzen op welke dag de omslag plaatsvond. De wind voerde hem nog steeds mee over bossen, velden, dorpen en rivieren, maar waar zijn aandacht vroeger voortdurend vooruitliep op wat nog zou komen, bleef zij nu steeds vaker hangen bij wat zich recht onder hem bevond.

Toch betekende dat niet dat de oude gewoonte verdwenen was. Integendeel, regelmatig betrapte Nimbus zichzelf erop dat hij alweer bezig was met de volgende horizon. Wanneer hij boven een prachtig heideveld hing, dwaalden zijn gedachten af naar het bos daarachter, wanneer hij boven dat bos kwam trok een rivier zijn aandacht, achter de rivier verscheen een dorp en achter dat dorp lag opnieuw iets nieuws. Het was alsof twee delen van hem naast elkaar bestonden: het ene deel wilde blijven kijken, het andere wilde verder, en soms voelde het bijna alsof hij een gesprek voerde met zichzelf, niet met woorden, maar met gevoelens die elkaar voortdurend afwisselden.

Op een middag werd de lucht drukker dan normaal. Vanuit verschillende richtingen trokken wolken door de hemel en hogere luchtstromen bewogen anders dan de

windlagen daaronder. Nimbus voelde hoe hij telkens een beetje werd meegetrokken door veranderende richtingen, eerst naar het oosten, daarna iets naar het noorden en vervolgens weer naar het westen. Het was geen storm en niet eens slecht weer, maar toch voelde hij zich onrustig, alsof hij tegelijk naar meerdere plekken werd getrokken. Onder hem veranderde het landschap voortdurend: een dorp ging over in een bedrijventerrein, dat bedrijventerrein maakte plaats voor landbouwgrond, vervolgens verscheen een natuurgebied en daarna weer een stad. Zijn ogen probeerden alles vast te houden, maar hoe meer hij probeerde te kijken, hoe minder hij werkelijk zag.

Voor het eerst werd Nimbus zich bewust van iets wat mensen misschien overprikkeling zouden noemen. Zijn aandacht sprong van het ene beeld naar het andere zonder ergens rust te vinden. Hij keek naar een weg vol auto's, vervolgens naar een groep vogels, daarna naar een rij bomen en vervolgens naar een kanaal dat door het landschap liep. Geen enkel beeld bleef lang genoeg hangen om werkelijk binnen te komen. Het voelde alsof zijn hoofd voller werd terwijl er tegelijkertijd steeds minder bleef hangen van alles wat hij zag. De wereld onder hem was niet veranderd; alleen zijn vermogen om haar te verwerken leek tijdelijk verdwenen. Tegen het einde van de middag begon de lucht rustiger te worden. De verschillende luchtstromen vonden opnieuw een gezamenlijk ritme en de wind verloor iets van zijn grilligheid. Nimbus merkte dat hij moe was, niet

op een manier die hij eerder had gekend, want wolken werden niet moe van bewegen en niet moe van afstand afleggen, maar dit voelde anders, alsof zijn aandacht de hele dag had gerend zonder ergens te mogen stoppen. Hij dacht terug aan de fietser die hij enkele dagen eerder had gezien, aan de mensen die voortdurend onderweg leken te zijn en aan zichzelf. Langzaam begon hij te begrijpen dat vermoeidheid niet altijd ontstaat doordat je veel doet. Soms ontstaat ze doordat je jezelf geen rust geeft om alles wat je meemaakt werkelijk te laten landen.

Deel 5 – Een dag nergens heen

Toen de avond begon te vallen bereikte Nimbus een klein gebied waar de drukte van de dag ver weg leek. De wegen waren smal, de huizen stonden verder uit elkaar en rondom lagen velden die langzaam goud kleurden in het licht van de ondergaande zon. Op een bankje aan de rand van een wandelpad zat een oudere man. Naast hem stond een fiets. De man deed niets. Hij keek niet op een scherm, las geen krant en sprak met niemand. Hij zat eenvoudigweg naar het landschap te kijken alsof dat voldoende was.

Nimbus bleef boven hem hangen terwijl de minuten verstreken. Af en toe keek de man naar de lucht, dan weer naar de bomen en vervolgens naar een groep ganzen die in de verte overvloog. Er zat geen haast in zijn bewegingen, geen zichtbaar doel en geen behoefte om iets te bereiken. Hij leek volledig tevreden met het feit dat hij daar zat terwijl de avond langzaam over het landschap neerdaalde. Nimbus voelde hoe de onrust van eerder die dag langzaam afnam, niet omdat hij iets bijzonders zag, maar juist omdat er niets bijzonders gebeurde. De wereld hoefde zichzelf niet voortdurend te bewijzen. Het landschap hoefde niet spectaculair te zijn om mooi te zijn. De avond hoefde geen groot moment te worden om betekenis te hebben.

Toen uiteindelijk de eerste sterren verschenen en de lucht langzaam donker werd, stond de man op, pakte

zijn fiets en reed rustig naar huis. Nimbus keek hem na totdat hij uit zicht verdween tussen de bomen. Daarna bleef hij nog een tijdje boven dezelfde plek hangen. De wind trok zacht aan zijn wolkenranden, maar deze keer voelde hij geen haast om direct mee te gaan. Voor het eerst sinds zijn ontstaan leek de stilte hem niet leeg, maar vol: vol geluiden die hij eerder niet hoorde, vol beelden die hij eerder niet zag en vol betekenis die niet verborgen lag achter de volgende horizon, maar aanwezig was in het moment zelf.

De nacht verliep rustig. Geen harde wind trok aan Nimbus, geen zware regenwolken verschenen aan de horizon en geen plotselinge weersverandering verstoorde de stilte die zich langzaam over het landschap had gelegd. Onder hem sliep de wereld. Hier en daar brandde nog een enkele lamp achter een raam, maar het grootste deel van de huizen lag verscholen in de duisternis. De wegen waren leeg, de velden lagen stil en zelfs de bomen leken minder te bewegen dan overdag. Voor het eerst sinds lange tijd voelde Nimbus geen behoefte om vooruit te kijken naar wat morgen zou brengen. Hij bleef eenvoudigweg waar hij was en keek naar de sterren die boven hem fonkelden alsof ze verhalen vertelden die ouder waren dan de wind zelf. Terwijl de uren verstreken, merkte Nimbus iets op wat hem eerder nooit was opgevallen.

De wereld veranderde voortdurend, maar nooit gehaast. De nacht vocht niet tegen de dag en de dag vocht niet

tegen de avond. Alles leek vanzelf in elkaar over te gaan. De sterren verschenen zonder moeite, de maan schoof langzaam langs de hemel en de eerste tekenen van de ochtend kondigden zich uren van tevoren al aan zonder dat iemand ze leek te forceren. Het was alsof de natuur een ritme volgde dat niets te maken had met haast, prestaties of doelen; een ritme dat eenvoudigweg bestond omdat het bestond.

Toen de zon uiteindelijk boven de horizon verscheen, besloot Nimbus iets te doen wat hij nog nooit eerder had gedaan. Hij besloot niet verder te trekken. Het besluit voelde vreemd en bijna ongemakkelijk, alsof hij een afspraak met zichzelf verbrak die al zijn hele leven bestond, maar hij bleef. Eerst een paar minuten, daarna een uur en vervolgens nog langer. De wereld onder hem veranderde langzaam terwijl hij bleef, en voor het eerst zag hij hoe al die kleine bewegingen met elkaar verbonden waren. De wandelaar die 's morgens langs een pad liep kwam later die middag opnieuw voorbij, de tractor die in de ochtend aan de rand van een akker stond werkte zich gedurende de dag langzaam naar de andere kant van het veld en de schaduwen van de bomen verschoven ieder uur een beetje. Het was alsof hij voor het eerst niet alleen naar de wereld keek, maar ook naar de tijd.

Deel 6 – De oude wolk

Toen de avond volledig was gevallen en de laatste kleuren van de ondergaande zon verdwenen achter de horizon, bleef Nimbus nog steeds boven hetzelfde landschap hangen. Het voelde vreemd en tegelijkertijd vertrouwd, alsof hij zich op een plek bevond waar hij nooit eerder was geweest en die hij toch al jaren kende. Onder hem waren de lichten in de huizen één voor één aangegaan, achter ramen speelden zich kleine verhalen af die vanuit de lucht nauwelijks zichtbaar waren, en Nimbus keek ernaar zonder de behoefte te voelen om verder te trekken. Misschien was dat wel de grootste verandering van allemaal: niet dat hij ergens bleef, maar dat hij nergens anders hoefde te zijn.

De nacht werd dieper en de sterren verschenen opnieuw boven hem. Terwijl hij naar hen keek, dacht hij terug aan alle plaatsen die hij in zijn leven had bezocht: bossen die zich uitstrekten tot aan de horizon, heidevelden die in de zomer paars kleurden, rivieren die als zilveren linten door het landschap slingerden en steden die vanuit de hoogte leken op sterrenvelden van steen en licht. Hij had zoveel gezien dat hij onmogelijk alles kon onthouden, maar nu begon hij zich af te vragen hoeveel van die herinneringen werkelijk van hem waren geworden. Hoeveel plekken had hij echt leren kennen? Hoeveel momenten had hij werkelijk beleefd? Hoeveel ervaringen waren niet meer geweest dan beelden die

voorbij waren gegleden zonder ooit diep genoeg binnen te komen om een blijvende indruk achter te laten? Tegen het einde van de nacht verscheen aan de rand van de hemel een dunne strook licht. De dageraad kondigde zich opnieuw aan, mist vormde zich boven de velden, de vogels waren nog stil en alles leek even te wachten op het moment waarop de dag zou beginnen. Nimbus voelde hoe de lucht langzaam veranderde. Een zachte stroming streek langs hem heen, niet sterk genoeg om hem mee te voeren, maar wel sterk genoeg om hem eraan te herinneren dat niets ooit volledig stil staat. Toen gebeurde iets wat hij niet had verwacht: niet ver boven hem verscheen een wolk.

Nimbus had haar eerder niet opgemerkt, misschien omdat ze zich zo rustig voortbewoog dat ze leek samen te vallen met de hemel zelf. Ze was groter dan hij en breder ook, maar haar vorm was niet scherp of indrukwekkend. Integendeel, ze straalde een kalmte uit die moeilijk te beschrijven was, alsof ze geen enkele behoefte voelde om ergens anders te zijn dan precies daar waar ze zich bevond. Nimbus keek naar haar en de wolk keek terug. Geen van beiden zei iets, en de stilte voelde niet ongemakkelijk maar vanzelfsprekend. Pas toen de eerste zonnestralen de hemel begonnen te kleuren, sprak de andere wolk. Ze zei dat Nimbus al een tijdje op dezelfde plek was, en Nimbus knipperde verbaasd, omdat niemand hem dat ooit had gezegd. Toen ze eraan toevoegde dat hij dat vroeger niet deed, voelde hij een lichte verrassing. Hoe kon deze wolk dat

weten? Alsof ze zijn gedachte had gehoord glimlachte ze zacht en vertelde ze dat ze hem vaker had gezien dan hij dacht. Nimbus wist niet wat hij daarop moest zeggen. Hij keek naar de velden onder hen, naar de nevel die langzaam oploste en naar de eerste vogels die begonnen te zingen. Toen stelde hij een vraag die al dagen door zijn hoofd speelde: waarom had niemand hem verteld dat je zoveel mist wanneer je altijd onderweg bent? De andere wolk bleef even stil, niet omdat ze het antwoord niet wist, maar eerder omdat ze leek na te denken over de beste manier om het te zeggen. Daarna vertelde ze dat sommige dingen niet verteld kunnen worden. Je kunt iemand vertellen hoe een merel klinkt, maar pas wanneer hij zelf luistert begrijpt hij het werkelijk. Je kunt iemand vertellen hoe de avondzon een veld goud kleurt, maar pas wanneer hij er zelf naar kijkt wordt het zijn ervaring. Sommige lessen kun je niet ontvangen van een ander, zei ze. Je moet ze ontmoeten. Nimbus dacht aan de merel, aan de slak, aan de oude man op het bankje en aan de vrouw met haar boek, en langzaam begon hij te begrijpen wat de wolk bedoelde.

Deel 7 – Wat Nimbus gemist had

Nadat de oude wolk haar laatste woorden had uitgesproken, bleef het lange tijd stil tussen hen. Het was geen stilte die gevuld moest worden met nieuwe vragen of antwoorden, maar een rustige stilte waarin gedachten de ruimte kregen om neer te dalen, zoals bladeren in de herfst langzaam naar de grond dwarrelen zonder dat iemand hen hoeft te vertellen waar ze moeten landen. Nimbus keek naar het landschap onder zich terwijl de ochtend zich verder ontvouwde. De zon stond inmiddels hoger aan de hemel en liet de velden oplichten in verschillende tinten groen en goud. Op de wegen verschenen meer mensen en het leven kwam op gang, maar voor Nimbus voelde het alsof er ergens binnenin hem iets anders gebeurde, iets dat losstond van de bewegingen op aarde en te maken had met de manier waarop hij naar zijn eigen bestaan begon te kijken.

Voor het eerst sinds hij zich kon herinneren keek hij niet vooruit, maar achterom. Niet letterlijk, want wolken hebben geen verleden dat zichtbaar achter hen ligt zoals een weg achter een wandelaar, maar toch voelde het alsof hij terugreisde door zijn herinneringen. Hij dacht aan de duizenden plekken waar hij was geweest, aan de bossen die hij had doorkruist, aan de rivieren die hij had gevolgd en aan de steden die onder hem waren voorbijgeleden als eilanden van steen, licht en geluid. Jarenlang had hij gedacht dat al die reizen hem rijk

maakten, dat iedere nieuwe horizon iets toevoegde aan wie hij was, maar nu begon hij zich af te vragen hoeveel van die rijkdom werkelijk was blijven bestaan.

Hoe langer hij nadacht, hoe meer hij ontdekte dat veel herinneringen vervaagd waren. Sommige landschappen kon hij zich nog vaag voor de geest halen. Hij wist dat ze mooi waren geweest en dat ze indruk op hem hadden gemaakt op het moment zelf, maar de details waren verdwenen. Alsof hij honderden boeken had doorgebladerd zonder ooit de tijd te nemen om de verhalen echt te lezen. De omslagen herinnerde hij zich nog, soms zelfs een paar afbeeldingen, maar de inhoud was langzaam opgelost in de tijd. Die ontdekking deed hem meer dan hij had verwacht, niet omdat hij verdrietig werd en ook niet omdat hij spijt voelde, maar omdat hij zich realiseerde hoe vaak hij aanwezig was geweest zonder werkelijk aanwezig te zijn.

De oude wolk leek zijn gedachten te voelen. Ze zei zacht dat hij keek alsof hij iets verloren was, en Nimbus dacht even na voordat hij antwoordde dat dat misschien ook zo was. Hij vertelde haar dat hij altijd had gedacht dat hij zoveel had meegemaakt, maar dat het nu, terugkijkend, voelde alsof een groot deel ervan langs hem heen was gegaan. De oude wolk keek naar de horizon waar de lucht langzaam overging in een lichte nevel en zei dat dit vaker gebeurde dan hij dacht, niet alleen bij wolken maar ook bij mensen. Veel mensen leven alsof hun echte leven morgen begint, zei ze. Ze werken voor een toekomst, sparen voor een toekomst, wachten op een

beter moment, een rustiger moment of een gemakkelijker moment, en voor ze het weten zijn er jaren voorbijgegaan waarin ze voortdurend onderweg waren naar iets dat nog niet bestond.

Nimbus dacht aan de fietser die hij had gezien, aan de mensen die haastig door steden bewogen, aan de vrouw met haar boek en aan de oude man op het bankje. Steeds duidelijker begon hij verschillen te zien die hem vroeger nooit waren opgevallen. Toen hij vroeg hoe je dan weet wanneer je echt aanwezig bent, glimlachte de oude wolk en zei dat je dat meestal pas achteraf weet. De momenten die werkelijk binnenkomen hebben vaak niets spectaculairs. Het zijn niet altijd de grootste gebeurtenissen. Vaak zijn het juist de kleine dingen die blijven: een gesprek, een vogel die zingt, een wandeling, een avond waarop je niets hoeft. Wat blijft hangen zijn meestal de momenten waarop je aandacht volledig aanwezig was.

Die woorden bleven lang in Nimbus hangen. Hij keek naar beneden en zag een wandelaar over een pad lopen dat tussen de velden door kronkelde. De man liep langzaam en bleef af en toe even staan om naar een boom, een vogel of de lucht te kijken. Vroeger zou Nimbus hem waarschijnlijk saai hebben gevonden, maar nu niet meer. Nu begon hij zich af te vragen hoeveel die wandelaar misschien zag wat anderen misten, hoeveel kleine dingen zichtbaar worden wanneer je niet voortdurend onderweg bent naar iets anders. De drang

om verder te trekken was er nog steeds, maar haar aantrekkingskracht had iets van haar macht verloren. Voor het eerst kon Nimbus haar waarnemen zonder haar direct te volgen.

Deel 8 – Een nacht vol vragen

De avond daalde langzaam neer over het landschap. Eerst verdwenen de felle kleuren van de middag, daarna werden de schaduwen langer en zachter, en uiteindelijk leek de wereld zichzelf langzaam toe te dekken met een deken van stilte waarin alles een beetje langzamer bewoog dan overdag. Nimbus bleef boven dezelfde streek hangen en keek hoe de laatste wandelaars naar huis gingen, hoe fietsers hun verlichting inschakelden en hoe achter de ramen van huizen warm licht begon te branden. Het waren eenvoudige taferelen die hij vroeger nauwelijks zou hebben opgemerkt, maar nu bleef zijn aandacht er vanzelf bij hangen, alsof hij eindelijk leerde kijken naar dingen die altijd al zichtbaar waren geweest.

Toen de duisternis volledig was ingevallen en de sterren één voor één aan de hemel verschenen, voelde Nimbus opnieuw hoe stil de lucht kon zijn wanneer niemand iets van haar verlangde. De wind was zwak, de wolken om hem heen waren schaars en zelfs de geluiden van de aarde leken verder weg dan anders. Het was alsof de nacht ruimte maakte voor gedachten die overdag geen plaats hadden gekregen. Nimbus keek omhoog naar de sterren. Ze hadden hem altijd gefascineerd, niet omdat hij precies wist wat ze waren, maar omdat ze zo ver weg stonden dat ze leken te bestaan buiten alles wat hij kende. Vroeger had hij vaak naar hen gekeken en zich afgevraagd wat zich nog verder achter hen bevond,

maar vanavond stelde hij zichzelf een andere vraag: waarom was verder altijd zo belangrijk geweest? Zijn hele bestaan had in het teken gestaan van beweging. Niet omdat iemand hem had opgedragen om steeds verder te trekken, maar omdat hij zelf had geloofd dat daar de antwoorden lagen: achter de volgende horizon, achter de volgende rivier, achter het volgende bos. Steeds opnieuw had hij gedacht dat er ergens een plek moest bestaan waar alles op zijn plaats zou vallen. Maar wat was hij eigenlijk aan het zoeken geweest? Misschien had hij gezocht naar betekenis, misschien naar rust, misschien naar een gevoel van volledigheid, of misschien had hij nooit echt gezocht maar was hij eenvoudigweg blijven bewegen omdat stilstaan hem ongemakkelijk voorkwam.

De gedachte bracht hem terug naar de mensen die hij onderweg had gezien. De fietser die door de avond reed zonder naar de lucht te kijken, de mensen in de stad die hun aandacht voortdurend leken te verdelen tussen afspraken, werkzaamheden en plannen, de wandelaar die juist langzaam liep en daardoor meer leek te zien dan anderen, de vrouw met haar boek en de oude man op het bankje. Steeds vaker begon Nimbus overeenkomsten te zien tussen zichzelf en de wereld onder hem. Veel mensen leken te leven zoals hij had geleefd, alsof hun geluk zich net buiten bereik bevond, alsof het morgen zou beginnen, na de volgende vrije dag, na het volgende doel, na de volgende aankoop of na het volgende moment waarop alles eindelijk rustig

genoeg zou zijn. Terwijl hij daarover nadacht, vroeg hij zich af hoeveel mensen beseften dat hun leven ondertussen gewoon doorging.

Hoeveel zonsondergangen werden niet gezien omdat iemand bezig was met morgen? Hoeveel vogels werden niet gehoord omdat gedachten harder klonken dan hun gezang? Hoeveel mooie momenten verdwenen ongemerkt omdat niemand de tijd nam om erbij stil te staan? Nimbus wist het antwoord niet, misschien wist niemand dat, maar hoe langer hij erover nadacht, hoe meer hij begon te begrijpen waarom de slak, de merel, de wandelaar en de oude man hem zo hadden geraakt. Niet omdat zij iets bijzonders deden, maar omdat zij iets deden wat steeds zeldzamer leek te worden: ze waren aanwezig, niet perfect en niet voortdurend, maar vaak genoeg om de kleine dingen te zien.

De nacht werd dieper. Onder hem waren de meeste huizen inmiddels donker geworden en alleen hier en daar brandde nog een lamp. Nimbus keek naar die kleine lichtpunten en stelde zich voor dat achter ieder raam een verhaal leefde: mensen met dromen, mensen met zorgen, mensen die probeerden hun weg te vinden door het leven, net zoals hij probeerde zijn weg te vinden door de lucht. Plotseling vroeg hij zich af of iedereen zich soms zo voelde, alsof er iets ontbrak, alsof er altijd nog iets bereikt moest worden voordat rust mogelijk werd. Misschien was dat wel de reden waarom

zoveel mensen bleven rennen, niet omdat ze dat wilden, maar omdat ze niet wisten hoe ze moesten stoppen. Die gedachte bracht een onverwachte rust met zich mee. Niet alles hoefde te worden opgelost en niet iedere vraag had direct een antwoord nodig. Sommige inzichten groeien langzaam, zoals een zaadje dat eerst wortels vormt voordat er iets zichtbaar wordt boven de grond. Nimbus keek nog één keer naar de sterren voordat hij zijn aandacht weer richtte op de slapende wereld onder zich. De nacht voelde anders dan de nachten daarvoor, niet omdat de hemel veranderd was en niet omdat de aarde veranderd was, maar omdat hij voor het eerst accepteerde dat hij niet alles hoefde te weten, dat hij niet voortdurend verder hoefde te zoeken en dat sommige antwoorden pas verschijnen wanneer je lang genoeg blijft om ze te ontmoeten.

Deel 9 – De eerste les

Toen de nacht langzaam plaatsmaakte voor een nieuwe ochtend, voelde Nimbus dat er iets veranderd was. Het was geen grote verandering die zich liet aanwijzen zoals een boom die omvalt of een storm die plotseling opsteekt. Het was subtieler dan dat. De wereld onder hem zag er hetzelfde uit als de dag ervoor. De velden lagen nog steeds tussen de dorpen, de sloten weerspiegelden nog steeds de lucht, de bomen stonden nog steeds op dezelfde plaatsen en zelfs de vogels begonnen hun ochtendliederen zoals ze dat iedere dag deden. En toch voelde alles anders, alsof hij naar dezelfde wereld keek met andere ogen dan voorheen.

De oude wolk bevond zich nog steeds niet ver bij hem vandaan. Ze had gedurende de nacht nauwelijks bewogen en leek net zo vanzelfsprekend deel uit te maken van de hemel als de sterren die inmiddels waren verdwenen achter het licht van de nieuwe dag. Nimbus keek een tijdje naar haar zonder iets te zeggen. De stilte tussen hen voelde vertrouwd geworden, niet omdat ze elkaar al zo lang kenden, maar omdat niet iedere ontmoeting gevuld hoeft te worden met woorden. De zon klom langzaam boven de horizon uit en stuurde haar eerste warme licht over het landschap. De dauw op het gras begon te glinsteren, een groep ganzen vloog in formatie over en een fietser reed over een smalle weg langs een rij populieren. Alles bewoog, alles leefde, en toch voelde het alsof er onder die beweging een diepere

rust aanwezig was die Nimbus vroeger nooit had opgemerkt.

Toen de oude wolk hem vroeg wat hij de afgelopen dagen had geleerd, wilde Nimbus meteen antwoorden, maar hij merkte dat er veel door zijn hoofd ging. Gedachten over de slak, over de merel, over de wandelaar, over de vrouw met haar boek en over zichzelf liepen door elkaar heen. Uiteindelijk zei hij eerlijk dat hij het niet precies wist. De oude wolk glimlachte en zei dat dit meestal een goed begin was, omdat veel mensen denken dat leren betekent dat je direct antwoorden krijgt, terwijl leren vaak juist begint met het besef dat je de juiste vraag nog niet kent. Nimbus liet die woorden op zich inwerken. Terwijl hij opnieuw naar het landschap onder zich keek, zag hij dingen die hij vroeger niet zou hebben gezien, niet omdat ze verborgen waren geweest, maar omdat zijn aandacht elders was geweest: een merel die op een hek zat, de schaduw van een wolk die langzaam over een akker schoof, een wandelaar die even stil bleef staan om naar iets in het gras te kijken. Kleine momenten, gewone momenten.

Na een tijdje zei Nimbus dat hij dacht dat hij had geleerd om beter te kijken. De oude wolk knikte en zei dat dit een deel van de les was, maar niet de hele les. Daarna vertelde ze dat hij niet alleen had geleerd om beter te kijken, maar dat hij had geleerd dat aandacht bepaalt wat werkelijk deel van je leven wordt.

Er zijn mensen, zei de oude wolk, die een prachtige zonsondergang zien zonder haar werkelijk mee te maken. Er zijn mensen die jarenlang naast iemand leven zonder hem echt te leren kennen. Er zijn mensen die door bossen wandelen zonder ooit een vogel te horen zingen, niet omdat ze blind of doof zijn, maar omdat hun aandacht ergens anders is. Nimbus dacht terug aan zijn eigen reizen, aan de duizenden kilometers die hij had afgelegd en aan de landschappen die hij nauwelijks nog kon herinneren. Langzaam begon hij te begrijpen wat de oude wolk bedoelde. Een ervaring wordt pas een herinnering wanneer je er werkelijk aanwezig bent. Een moment krijgt pas betekenis wanneer je het aandacht geeft.

De ochtend ging langzaam over in de middag en Nimbus bleef waar hij was. Niet omdat hij niet verder kon, niet omdat de wind was verdwenen, maar omdat hij geen reden voelde om direct te vertrekken. De horizon lag er nog steeds, de wereld was nog steeds groot en er waren nog steeds ontelbare plekken die hij nooit had bezocht. Toch voelde dat anders dan vroeger. Die plaatsen hoefden niet onmiddellijk ontdekt te worden. Ze zouden er morgen ook nog zijn. Dat inzicht bracht een rust die hij niet eerder had gekend. Voorheen had iedere horizon aan hem getrokken; nu voelde hij vooral nieuwsgierigheid, maar een rustige nieuwsgierigheid, niet het soort nieuwsgierigheid dat hem voortduwde, maar het soort nieuwsgierigheid dat ruimte liet voor het moment waarin hij zich bevond.